

Arrest

nr. 102 308 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, een Koerd te zijn, afkomstig uit Kirkuk, Centraal-Irak. In 2004 zou u bij de Iraakse politie zijn beginnen werken. In augustus 2006 zou uw broer zijn doodgeschoten, volgens u omdat hij als chauffeur werkte en geregeld voedsel naar de nationale garde bracht.

Uzelf zou eind 2007 Irak hebben verlaten en naar Zweden zijn gevlucht omwille van problemen die u kende ten gevolge uw werkzaamheden als politieagent. U zou in Zweden een asielaanvraag hebben ingediend doch deze zou zijn afgewezen. In maart 2010 zou u door de Zweedse autoriteiten naar Irak zijn gerepatrieerd.

Na uw terugkeer uit Zweden zou u via uw ouders vernomen hebben dat de personen met wie u voordien problemen kende nog naar u waren komen vragen na uw vertrek naar Zweden. Sinds uw terugkeer uit Zweden zou u met hen geen problemen meer hebben gekend. Gedurende zes maanden na uw terugkeer zou u, uit schrik, thuis gebleven zijn. Vervolgens zou u een eigen kledingwinkel geopend hebben in Kirkuk. Rond 17 maart 2011 zou een lokale televisiezender in de straat waar u werkte voorbijgangers geïnterviewd hebben in verband met de leefomstandigheden in Kirkuk. Ook u zou in uw winkel hieromtrent zijn bevraagd. U zou de verslaggever hebben meegedeeld dat de situatie op vlak van de basisvoorzieningen beter kon en u zou u ook pro de aanwezigheid van de 'peshmerga's' en de 'Assayish' (Koerdische veiligheidsdienst) in Kirkuk hebben uitgesproken. U zou uitdrukkelijk hebben verklaard dat degenen die pleiten voor het vertrek van de Assayish en peshmerga's terroristen zijn. Diezelfde avond of de avond nadien zou het gesprek met u op televisie zijn uitgezonden. Drie dagen later zou u, toen u terugkwam van de groothandel waar u inkopen had gedaan, uw assistent dood in uw kledingswinkel hebben aangetroffen. U zou direct naar huis zijn gevlucht en de familie van uw assistent hebben ingelicht. Kort nadien zou u door een onbekende persoon zijn opgebeld. U zou vernomen hebben dat het in feite de bedoeling was om u te doden en dat u later zou gedood worden. Uit vrees voor uw leven zou u op 21 maart 2011 Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Na ruim anderhalve maand in Istanbul te hebben verbleven zou u naar België zijn verder gereisd. U zou op 16 mei 2011 in België zijn aangekomen en diende op 17 mei 2011 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België ontving u, via uw familie in Irak, uw Iraakse identiteitskaart, dd. 1/8/2010 uitgereikt te Kirkuk, uw Iraaks nationaliteitsbewijs, dd. 21/4/1989 uitgereikt te Kirkuk, een attest in verband met uw aanvraag tot het verkrijgen van een paspoort, dd. 15/8/2000, een attest van de politie in Stockholm mbt uw terugkeer naar Irak en een kopie van de woonkaart van uw vader, dd. 2/7/2009 uitgereikt te Kirkuk. U legde ter staving van uw asielrelaas tevens een verzendingsbewijs van Aramex-post neer.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende elementen.

Wat betreft uw vroegere werkzaamheden bij de Iraakse politie, dé aanleiding voor uw vertrek vanuit Irak naar Zweden in 2007, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u anno 2011 Irak heeft verlaten omwille van hernieuwde problemen te wijten aan uw voormalige werkzaamheden bij de politie. Op geen enkel moment doorheen uw verklaringen heeft u concrete elementen dienaangaande aangehaald; wel integendeel. U verklaarde weliswaar zelf niet te weten of uw hernieuwde problemen verband houden met uw voormalige werkzaamheden (zie gehoorverslag CGVS p. 3), doch rekening houdend met het feit dat de personen die u na uw vlucht naar Zweden thuis kwamen zoeken niet meer bij u thuis langskwamen na uw terugkeer naar Irak én gezien het feit dat uw broer, die voordien samen met u bij de politie was, nooit enig probleem heeft gekend in Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 17), lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw hernieuwde problemen iets zouden te maken hebben uw voormalige werkzaamheden bij de politie in Irak. Indien u thans door dezelfde personen en omwille van uw voormalige werkzaamheden nog steeds zou worden gezocht, kan dan ook logischerwijs worden verwacht dat uw belagers u ook nu opnieuw thuis zouden komen zoeken, dit toch minstens nadat u een kledingzaak opende en alzo u uw hernieuwde aanwezigheid in Irak kenbaar maakte en ook duidelijk in de openbaarheid trad. Uw voormalige werkzaamheden bij de Iraakse politie kunnen dan ook niet worden weerhouden als een directe vluchtaanleiding. U brengt thans ook geen elementen aan die erop wijzen dat u actueel, in geval van een eventuele terugkeer naar Irak, alsnog een gegronde vrees dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te vrezen omwille van uw voormalige werkzaamheden.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend na uw terugkeer uit Zweden, kan het volgende worden opgemerkt. Zo kunnen vooreerst vragen worden gesteld bij het feit dat u, die verklaarde de eerste zes maanden na uw terugkeer uit Zweden niet te durven buitenkomen, er uiteindelijk voor kiest om een eigen kledingzaak te openen in plaats van een meer "verdoken" job (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Voorts kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij uw gedragingen ten aanzien van de journalist van 'Kerkuk Televisie'. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zonder enige schroom bereid was antwoord te geven op de vragen die u werden gesteld én u bleek hierbij evenmin uitspraken over terroristen te mijden. Dat u bovendien niet de moeite nam de legitimatie van de journalist na te gaan, geen enkele navraag deed naar het doel van het interview, geen enkele

terughoudendheid toonde wanneer men u tijdens het interview begon te filmen én u zelfs niet vergewiste van hetgeen er met deze beelden zou gebeuren, maakt uw relaas des te onaannemelijker. Gezien u voordien reeds problemen kende in Irak én reeds, uit vrees voor uw leven, uw land van herkomst was moeten ontvluchten, kan logischerwijs worden verwacht dat u zich na uw terugkeer enigszins "low profile" zou houden, minstens toch zou nagaan waarvoor 'Kerkuk Televisie' interviews afnam van de inwoners en niet in het minst wat ze met de vergaarde informatie alsook het beeldmateriaal van plan waren. Uw voorgaande problemen en vlucht indachtig is het geenszins geloofwaardig dat u zo onvoorzichtig zou geweest zijn om u volledig herkenbaar te laten filmen door een televisiestation waarbij u bepaalde straffe uitspraken deed.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u geen enkel andere persoon die eveneens door 'Kerkuk Televisie' werd geïnterviewd bij naam kan noemen. U legde bovendien weinig overtuigende en steeds wijzigende verklaringen af. U stelde vooreerst dat ook andere mensen in uw straat werden geïnterviewd. Gevraagd wie er nog werd geïnterviewd, stelde u dat het om passanten ging alsook andere winkeliers uit uw straat. Voorts gevraagd naar namen van andere personen uit uw straat en/of mede-winkeliers, stelde u vreemd genoeg geen namen te kennen. U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of u geen enkele andere winkelier kende ondanks het feit dat u reeds meerdere maanden uw winkel had, stelde u plotseling dat enkel passanten werden geïnterviewd. U dan uiteindelijk gevraagd waarom ze dan wel specifiek in uw winkel kwamen om u vragen te stellen, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u voorts nadat u het interview heeft gegeven nog meerdere dagen bent blijven doorwerken alsof er niets aan de hand was, kan eveneens op het nodige gefrons worden onthaald. U verklaarde immers dat u de avond van het interview of de dag nadien uzelf op televisie zag waarbij u uw mening weergaf en uw uitspraken deed over de terroristen (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Gezien u zelf verklaarde dat u niet op de vragen zou hebben geantwoord indien u had geweten dat het zou worden uitgezonden - wat toch een zekere angst voor represailles impliceert - is het toch zeer merkwaardig dat u, nadat u uzelf op televisie zag, wel zonder meer bleef verder werken. Indien uw verklaringen op de waarheid berusten kan toch, weerom rekening houdend met de problemen die u voordien reeds had gekend, minstens worden verwacht dat u uw dagelijkse bezigheden in/betreffende uw winkel zou stopzetten om uzelf alsook uw omstaanders te beschermen tegen eventuele wraakacties. Dat u zonder meer uw winkel zou hebben geopend en u op straat zou hebben begeven om inkopen te doen voor uw winkel (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 16), doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u geenszins de waarheid heeft verteld. Overigens geeft dit nogmaals duidelijk aan dat, mocht u geweten hebben dat het interview werd uitgezonden, u de vragen niet zou hebben beantwoord. Nogmaals, het is dan wel zeer bizar dat u zich bij de journalist hierover niet heeft bevraagd vooraleer u het interview toestond. Überhaupt dringt de vraag zich waarom u er op dat moment nog van uitging dat dit niet zou worden uitgezonden, wat kon anders het doel van de TV-zender zijn geweest. Dit alles houdt geen steek.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan ook ten zeerste worden getwijfeld aan de moord op uw assistent in de door u opgegeven omstandigheden en de dreigtelefoon volgend op het interview dat u zou hebben gegeven. De vaststelling dat u voorts geen enkele navraag heeft gedaan bij de overige winkeliers nadat u uw assistent dood aantrof in uw winkel én bovendien tot op heden geen navraag blijkt te hebben gedaan naar de evolutie van uw problemen in Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 17), doet verdere vragen rijzen. Gezien u beweerde dat uw assistent omwille van u werd gedood en u vervolgens telefonisch werd bedreigd, kan toch minstens van u worden verwacht dat u zoveel mogelijk informatie dienaangaande zou proberen te verzamelen; minstens zou nagaan of/welke problemen u mogelijks nog riskeert in geval van terugkeer. Dat u niet veel contact heeft met uw familie omdat het duur is om te bellen alsook het feit dat uw familie u niet veel wil vertellen om u niet ongerust te maken, zijn redenen die niet kunnen volstaan. Vooreerst kan worden opgemerkt dat sowieso van u kan worden verwacht dat u interesse toont in uw problemen en uw familie zou vragen of er nog iets gebeurd is, dit is immers bijzonder relevant in het kader van uw asielaanvraag en kan u ook aan uw familie aldus duidelijk maken. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u wel de mogelijkheid had uw familie te mailen met de vraag documenten naar u op te sturen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u ook geld nodig heeft om naar een internetcafé te gaan, het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u toch minstens één e-mail zou versturen om u omtrent de evolutie van uw (beweerde) problemen te informeren. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hiernaar geen enkele keer heeft gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dit alles wijst op een duidelijke desinteresse van uwentwege in uw actuele situatie en die van uw achtergebleven familieleden. Dit valt niet te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

De vaststelling tot slot dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van uw verblijf tot maart 2011 in Kirkuk, de winkel die u tot maart 2011 zou hebben uitgebaat in Kirkuk, van het interview dat u gaf aan 'Kerkuk Televisie' noch van de dood van uw assistent zet uw waarachtigheid verder op de helling. Wat betreft het interview zelf verklaarde u immers uitdrukkelijk dat de beelden van uw interview op televisie werden uitgezonden zodat toch kan worden verwacht dat u hiervan enig tastbaar begin van bewijs kan voorleggen. Dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen aangaande de dood van uw assistent, mag des te meer verbazen. Immers, de familie van uw assistent diende volgens uw verklaringen klacht in bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Gezien u en uw broer bovendien vroeger werkzaam waren bij de politie, kan worden verondersteld dat u, hetzij rechtstreeks hetzij via uw broer, of via de voormalige collega's in het bezit zou kunnen worden gesteld van enig begin van bewijs aangaande de schietpartij die in uw winkel zou hebben plaatsgevonden. U kwam doorheen uw verklaringen echter niet verder dan op te merken dat het niet mogelijk is om aan documenten te geraken daar deze door een ander politiebureau werden opgesteld en u uit ervaring weet dat elk bureau verantwoordelijk is voor zijn eigen wijk. Dat u, als eigenaar/uitbater van een kledingwinkel waar een moord werd gepleegd, niet in het bezit zou kunnen worden gesteld door de politie van die wijk van enig document aangaande hetgeen er in uw eigen zaak gebeurde, mag ten zeerste verbazen.

Gezien bovenstaande bevindingen, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en bijgevolg niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dat uw broer in 2006 werd gedood, zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze gebeurtenis, wijzigt niets aan deze vaststellingen. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat er enig verband bestaat tussen uw problemen en de dood van uw broer. Bovendien heeft u ook geen concrete elementen aangebracht waaruit blijkt dat uw broer, zoals u beweerde, bij een gerichte aanslag om het leven werd gebracht door terroristen. U gevraagd hoe u dit weet, gaf u zelf toe dit eigenlijk niet te weten en kwam u doorheen uw verklaringen niet verder dan het uiten van een aantal veronderstellingen. Tot slot kan hierbij nog worden opgemerkt dat u zelf pas eind 2007, ruim een jaar na het overlijden van uw broer, Irak een eerste keer heeft verlaten richting Zweden. De dood van uw broer kon toen niet worden weerhouden als een directe vluchtaanleiding in uw hoofde.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Kirkuk in de provincie Kirkuk in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Kirkuk wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Kirkuk merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkuk is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkuk. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Kirkuk leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Mosul/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Kirkuk één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Kirkuk relatief goed gespaard van grootschalige

aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Mosul/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Kirkuk is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Kirkuk is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Kirkuk dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Kirkuk aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Kirkuk actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kirkuk aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U heeft geen documenten voorgelegd die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, het attest in verband met de aanvraag van een paspoort en de kopie van de woonkaart op naam van uw vader, hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens en deze van uw vader en deze gegevens worden in bovenstaande niet betwist. Het document van de Stockholmse politie bevestigt dan weer louter uw verblijf in Zweden en het feit dat u vanuit Zweden naar Irak werd gerepatriëerd, een gegeven dat evenmin ter discussie staat. Dat uw documenten u werden opgestuurd vanuit Kirkuk toont enkel aan dat u familie heeft in Kirkuk, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van artikel 3 van het EVRM, een schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet van 1980, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar het ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin onder andere vermeld staat dat de meeste veiligheidsincidenten na Bagdad plaatsvonden in onder meer Kirkoek. Hierbij geeft verzoeker een opsomming van een aantal ernstige geweldincidenten die zich in de verslagperiode (2012) hebben voorgedaan in Zuid- en Centraal Irak, inclusief Bagdad. Ook verwijst verzoeker naar de preciaire veiligheidssituatie van de Koerden zowel in als buiten Koerdisch gebied en naar het meest recente standpunt van het UNHCR ten aanzien van Irak (mei 2012).

Verzoeker geeft de interpretatie door het EHRM weer inzake artikel 3 EVRM.

“Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van de een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden. Dat het middel bijgevolg ernstig (...).

2.1.2. Ter terechtzitting worden volgende stukken neergelegd: persartikels omtrent de actuele situatie in Irak, standpunt van UNHCR van juni 2010 inzake uitwijzing naar Irak, twee documenten in verband met de psychologische situatie van verzoeker.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Uit de lezing van onderhavige beroepsakte blijkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanhaalt om de motieven aangaande zijn gebrek aan geloofwaardigheid inzake een doelgerichte en persoonlijk vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak, te betwisten of te weerleggen.

De bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

De ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen de oordeelsvorming niet wijzigen. De documenten aangaande de situatie in Irak en van UNHCR zijn van algemene aard en hebben geen betrekking op verzoeker. De documenten inzake zijn psychologische situatie beschrijven hoe verzoeker zich voelt maar kunnen de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde informatie werpt geen ander licht op de gedane appreciatie inzake de toepassing van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Te dezen blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat er op heden nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst, zijnde Kirkoek. Verweerder benadrukt terecht dat er diverse objectieve elementen noodzakelijkerwijze in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

In het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq” van 31 mei 2012 heeft het UNHCR niet geadviseerd om omwille van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van subsidiaire bescherming aan Irakezen omwille van hun herkomst uit Kirkoek.

In het administratief dossier bevindt zich de landeninformatie inzake de situatie in verzoekers regio van herkomst. Uit deze grondige analyse blijkt dat de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn en de diverse objectieve elementen (zijnde het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, e.d.) in ogenschouw genomen, dat er op heden in verzoekers regio van herkomst geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De ter terechtzitting neergelegde documenten wijzen erop dat er nog steeds veiligheidsincidenten zijn in Kirkoeq, hetgeen niet wordt betwist door verweerder, doch mogen diens besluitvorming niet weerleggen. Het standpunt van UNHCR dateert van 8 juni 2010 en is derhalve gedateerd. De documenten inzake verzoekers situatie vermogen evenmin aan te tonen dat hij zich bevindt in een situatie zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS